

ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ CLAUDE PERRAULT

Ο "ΡΙΚΕΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΛΟΦΙΟ,"

ΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, μιά βασίλισσα γέννησε ένα αγοράκι τόσο άσχημο και τόσο κακοφτιασμένο, ώστε δούλεκα να το μεροιάσει να το πής άνθρωπο!

Ένδι όμως Έκλαβε απαρηγόρητη γιά τή χάλα του μονάρχιδου αυτού παιδιού της, παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά της μιά νεράιδα, ή «Νεράιδα τών Τσεκτών», και της είπε :

—Μην κλαίτε, μεγαλειωτάτη... Βεβαία, ήνε σκατάχο σωστό το παλιό σας λ... 'Αλλά θα του χαρίσω εγώ τόση ξεντινάδα, ώστε θά γοιτεψή όλους όσοι θά τόν αντίκριξουν. Όλοι θά ξεχούν τήν άσχημία του, δέν θά τήν βλέπουν κών καθόλου, και θά τόν άκούν γοιτεψιμένο και κρεμασμένο από τή χεΐλη του λ... Θά τού χαρίσω ακόμα και τήν εξής ιδιότητα : Νά μεταβάλλω τή μισή ξεντινάδα του στην κοπέλλα που θ' άγαπήσει λ...

Η βασίλισσα παρηγορήθηκε κάτωσ. Καί προηγουμένως, τό νεογέννητο αγοράκι της άρχισε να κλάει, να ψελλίζη ένα σωρό φράσι κι' ξεντινά λόγια λ...

Τό βάφτισαν με μεγάλη ποικιλία, αυτό τό τερατόμορφο, αλλά έξυπνότερο βασιλόπουλο. Κι' επειδή άντις γιά μάλισα στό κεφάλι του, ήνε ένα κομμάτι λοφίο από κόκκινες τριχίς, τό όνόμασαν «Ο Ρικέτος με τό Λοφίο» λ...

***

Στό γειτονικό βασίλειο και τήν ίδια μέρα που γεννιόταν ό Ρικέτος, ή εκεί βασίλισσα γέννησε μιά κόρη.

Τόσο θεικά όμορφη όμως ήταν ή νεογέννητη αυτή βασίλοπούλα, τόσο θαυμάσθηκαν όλοι από τήν όμορφιά της, ώστε ή εντιχημένη μητέρα της κόντεψε... ή μάλλον άρχισε, να τρελλαινετα από τή χαρά της λ... Μπρός στον κίνδυνο λοιπόν αυτόν, να τρελλαινή ή καμμένη ή βασίλισσα, παρουσιάστηκε άμέσως μπροστά της ή ίδια καλή «Νεράιδα τών Τσεκτών» και ψέχχανε τόν ένδοξιασμό της, λέγοντας :

—Μεγαλειωτάτη, δυστυχώς ή κόρη σας θά γινή τό ήλιθιώτερο κλάσμο του κόσμου. Είν' όμορφη σάν τόν ήλιο, μιά θά γινή βλάκας σάν τή χίνα λ...

Μπρός στό αναπάντεχο αυτό νέο, ή βασίλισσα έπαψε να γελάη κι' άρχισε να κλαίη. Η νεράιδα, γιά να μετριάσει κι' αυτό τό κακό, βιάστηκε άμέσως να προσέση :

—Μην κλαίτε όμως λ... Στό μεγαλόματι της, ή κόρη σας άν δεχθή να χαρήει τή μισή όμορφιά της, θ' άποχτήση μεγάλη ξεντινάδα λ... Άρκεί να τό θέληση με τήν ψυχή της, και τότε θά είνε στο χέρι της να γινή ξεντινή λ...

Αυτά τή παρηγορητικά λόγια μετριάσαν τή θλίψη της βασίλισσας. Στέγνωσαν τή δάκρυά της, έδωσε πολλές σχετικές διαταγές γιά τή βαφτίσια της βασίλοπούλας κι' ή πεντάμορφη νεογέννητη όνομάστηκε «Ηλιοπόφωτος» λ...

***

Τά χρόνια περνούσαν. Στά δύο γειτονικά βασίλεια τή δυό βασίλοπούλα μεγαλώναν. Ο Ρικέτος με τό Λοφίο ελε γινή ξεκουτούτος σ' όλο τόν κόσμο γιά τή σοφία του, γιά τή χαρισμένη του άσπείρα και γιά τίς πνευματώδεις σπουδές όμαλης του. Αύτόσ, ήταν δυστυχώς. Η φοβερή άσχημία του έδωχαν από κοντά τήν κοπέλλα και τίς γυναίκες — που έπιλούσιες πλάττα τους — μονάχα στην όμορφιά και στην κομψότητα προσέχουν. Τίς τρώμαζε ή τεραστία μύτη του, ή δγκώθηκε χαμκορά του, τό φριχτό πρόσωπό του και τό άλλόκοτο λοφίο του λ...

Κι' έτσι, ό άνησος Ρικέτος ελε γιά μόνη συντροφιά του τούς γοιτεψιμένους από τή σοφία του γερο-καθηγητάς, τούς παπάδες και ήτοιμένους τών μοναστηριών κι' όλους τούς ήλιθιωμένους άρχοντάδες, που ελχαν κάτασφα μαλλιά και στέναξαν από τούς ρευματισμούς και από τήν ποδάγρα λ...

— Άχ λ... στέναζε ό Ρικέτος κάθε λίγο. «Άς εφίρσκα μια ήταρεψή όραμα, που να δεχθή να μοψ όδση τή μισή τήν όμορφιά λ... Κι' εγώ, μ' όλη μου τήν ψυχή τότε, θά τήν άγαπούμαι και θά τήν χάριζα τή μισή μου ξεντινάδα λ... Λίγους γυναίκα είν' άνοστη ή ζση, άσαδήποτε καλά και γένησ λ... Κι' όμως, ούτε από μακρού δέν τολμούν να με κιντήξουν αυτά τή καταραμένη θηλυκά λ...

Αυτά γινόντουσαν με τόν άσχημότατο Ρικέτο, «Άς δώσω τώρα τί γινόνταν με τήν όμορφιάτη Ηλιοπόφωτος».

Όσο μεγάλωνε ή πεντάμορφη αυτή βασίλοπούλα, τόσο μεγάλωνε κι' ή όμορφιά της. Δυστυχώς όμως, άλλο τόσο επίσης μεγάλωνε κι' ή άπεριόρητη κοιταμάρα της λ...

Όταν τής μιλούσε κανένας, τόν κιντήζε χάσκοντας και δέν έβγαζε μιλιά. Κι' άν άποραζόσε να πη κάτι, έλεγε τέτοιες ήλιθιότητες, ώστε όλοι κροφρογέλουσαν μέσα τους, δίχως και να τό δειχτούν, από σέβασμο. Τό κοιμισμένο αυτό μυαλό της τήν έκανε επίσης κι' άδεξια στις κινήσεις της : «Αν έπιχρούσε να ταξοποίηση έφτά φλυτζάνια, θάσταζε τή ξη... Αν ήθελε να πη νερό, θάχυνε το μού άπάνω στις χροσφιγαντες τουαλιέτες της... Κι' όταν διάβαινε τό ένα σαλόνι γιά να πάη σ' άλλο, θ' άναποτογούζε τό κάθε τι που θά συναντούσε μπρός της... Βέβαια, ή καλλονή είνε χάρισμα μεγάλο... Όσοι τήν προσέβλεπαν, τήν τριγύριζαν με λαχτάρα και δέν χόρταναν να τήν θαυμάζουν. Μια μόλις άνογιε τό στόμα της κι' άκούσαν τίς έξεφρενικές βλακείες που ξεστόμιζε, όλοι κιντήζαν πώς ν' άποραρηχτούν μακριά της μιά ώρα γρηγορώτερα λ...

Παρ' όλη τήν ήλιθιότητά της τέλος, δέν μπόρεσε ή δυστυχισμένη να μη νοήση αυτή τή μειονετική θέσι της. «Έβλεπε γύρω της τήν άπορησία και θλιβόταν κατάκαρδα. Και τέλος, μιά φορά από τίς πολλές ποβλαγες, στην άγκαλιά της παρασέθηκε επίσης μητέρας της, έκείνη δέν κρατήθηκε και της ελε θυμομμένα :

—Καλή μου κόρη, τί κλαίς λ... Μπαρεί να γιαντρεθή τό κακό αυτό, άν άγαπήσης έναν ξεντινό άνθρωπο κι' άν δεχθή έκείνος να σοψ χαρήση τή μισή του ξεντινάδα, σε άντάλλαγμα της μισής σου όμορφιάς... Άλλά πούσ ξεντινος σε πληρώσει έσένα, γιά να τόν άγαπήσης λ... Άφού κι' όι που ήλιθία ακόμα σε άπορεύουν, μπρός στο μέγεθος της ήλιθιότητός σου λ...

Τά πικρά αυτά λόγια της μητέρας της χτύπησαν κατάκαρδα τή δύσπολη γοήγορα θά πέθανε από τόν καικό της... Άρχισε λοιπόν ν' άποφνήγει έντελώς τόν κόσμο. Κι' όλομύνηζε, σέβοντας τήν άμέτρητη θλίψη της, άποτραβό αν σ' ένα πενθό δάσος — εκί σ'τά σίνορα τών δυό βασίλειων — κι' έκλεισε σιωπηλά, μιά και σπαρχατικά, γιά τή συμφορά της λ...

Μιά μέρα, έκεί που πλανώταν έτοι βαθεία μελαγχολική και διακορημένη, σ' αυτό τό δάσος, σάρησε και κιντήζε ολόγυρα της προσεχτικά. Ελεγε ακούτιες σιγαλιές και σπαρχατικούς επίσης θρήνησ, κάποιον ποβλαγιε έκεί κοντά της ! Πρόσεξε καλύτερα. Κιντήζε γύρω της ψαχουλιετα... Κι' ελεδ τότε καθιστόν και σκυριτόν, έκεί στη όρκα ενός δένδρου. Ήταν τερατόμορφο, αλλά πλουσιότατα χροσντιμένο νέο, να κλαίη με λυγρούς λ...

Ήταν ό δυστυχής «Ρικέτος με τό Λοφίο», ό οποίος έβόγταν επίσης — άρεστό καιρό τώρα — κι' έκλαιγε κι' αυτός τίς συμφορές του, στο πενθό κι' άπόμερο έκεινό δάσος... Δυό δυστυχίες πάντα σηματοθών ή μιά τήν άλλη... Η πεντάμορφη, μιά ήλιθια βασίλοπούλα, δέν τρώμαζε από τή συνάντησή του θλιμμένου νέου, έκεί σ' αυτές τίς έρημιές. 'Αλλά μ' ήμιστοσηνη — ίσως ήλιθία ήμιστοσηνη — πλησίασε τόν πνευματώδεστατο μιά πανάγχιμο Ρικέτο και με φωνή πονεμένη τόν ρώτησε τί ελε.

Έξενος τή χαρήτες με χάρι, βγάξοντας τό καπέλλο του. «Έτσι οι δυό νέοι δέν άρχισαν να εκμιστηρηθούν άμοιβαία τίς κοκκιγιές τους, με λόγια ξεντινότατα ό ένας, με άεφρασματικές, σηματοθικές, από τή θλίψη, χρονομίες και κινήσεις ή άλλη... Κι' όταν ό ήλιος άρχισε να βασίλειη κι' άποχαιρητήθηκαν, να μνησιούν ό καθένας στο παλάτι του, οι δυό νέοι ένκοισαν πρωτοδουμιστή άνακορήσι στην άμοιβαία αυτής εκμιστηρησιές τους λ...

Τήν άλλη μέρα ένκοισαν κι' οι δυό τους μιά μιστηριόδη δίνυμα να τούς σπρώχνη προς τό συνοριακό έκείνο δάσος. Και στη όρκα τού ίδιου έκείνου δένδρου άντάμισαν ξανά ή «Ηλιοπόφωτος» κι' ό Ρικέτος... Ολόκληρη αυτή ή ημέρα τους πέρασε σε γλυκές κι' άνακορηστικές άμοιβαίες εκμιστηρησιές. «Αν ή χαρά δένει δυό ψυχές μιά πορά, ή θλίψη τής δένει δεκά... Και τούσ Ξαλάφροναν τή στήση τών δυό νέων από τίς μελαγχολικές αυτές συναντήσεις τών, ώστε δέν περνούσε μέρα στο δέξη, δίχως να τρώξουν έκεί με λαχτάρα κι' ή δυό τους, γιά να συναντηθούν και να τή ξαναποθών λ...

Τέλος μιά μέρα ένκοισαν μιά άμοιβαία ταραχή στο άντιφρούμα τους κι' ή γλώσσα τους έθήρε, δίχως να τό θέλουν, «Ένα γλυκό χιτωμά κάρδι τούς έπασε και τούς δυό... (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1429)

Τήν χαϊρέτσε με χάρι, βγάξοντας τό καπέλλο του...

Ο "ΡΙΚΕΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΛΟΦΙΟ,,

(Συνέχεια έκ τής σελ.δος 1401)

Κι' ο Ρικέτος σκέφτηκε :

—Μέ αιχμαλωτίσε η ωμορφιά της ... "Αχ, πόσο θά ήμουν ευτυχής, άν μ' άγατούσε όσο τή λατρεύω !.. Με τήν ψυχή μου θά τής χάριζα ή μισή μου Ήξιννάδα...

Κι' ή «Ηλιοπρόσωπη» σκέφτηκε κι' αυτή :

—Μέ αιχμαλωτίσε ή Ήξιννάδα του !.. "Αχ, πόσο θά ήμουν ευτυχής, άν μ' άγατούσε όσο τόν λατρεύω !.. Με τήν ψυχή μου θά τού χάριζα τή μισή μου ωμορφιά !..

Έπει κάπου, κοντά ή μακριά, αδιάφορο, κάποια καλόκαρδη νεράια — που άκουσε τīs αμοιβαίες ευχές τών δυό νέων—χαμογέλασε γλυκά και έλεγε :

—"Αμπο.ε να γίνουν ή επιθυμίες τους πραγματικότητες !.. Τους τώ ιστογέθηκα άλλωστε άπάντα από τήν κούτνα τους !..

Κι' άμέσως τó θαύμα έγινε : Ή άστραφτερήσ καλλονήσ βασιλοπούλα έχασε κάτι από τήν ωμορφιά της κι' έτσι, χωρίς να πάγη να είνε άρκετά ωμορφή ακόμα, άπόχτησε άρκετή Ήξιννάδα. Τά μάτια της τώρα σπιθοβολούσε κι' ή κινήσις της ήσαν όλο χαρά. Μά κι' ο τερατομόρφος Ρικέτος παρουσιάστηκε στα μάτια της βασιλοπούλας σάν ένα όμορφο πλληλάκι, κομψό και λυγρό, σεμνό στις κινήσεις του και μετρημένο, λόγολόγο και σοβαρό... Κι' έκει πού ή Ήξιννάδα πριν χαροκτήριζε τīs φράσεις του, ήρθε στόν τόπο της τώρα ή λιγώτερο έπιδεικτική αλλά επίσης πολύτιμη—λογική και φρονιμάδα !..

Έτσι, αφού τά προσέειπα τόν προτιμημάτων τους συμπλήρωσαν άμοιβαία τīs έλλείψεις τους, έγιναν ένα άγατημένο και ταριαστώ πειά ζευγάρι κι' Ήξισαν αυτό καλά κι' ήμεις καλύτερα...

Όστόσο, ύστερα από πολλά χρόνια, πολλοί θέλησαν να πούν τó Ήξισ : "Ότι ούτε ή βασιλοπούλα έγινε Ήξιννάδα ερη από όσο ήταν, ούτε ο Ρικέτος όμορφότερος. Μονάχα, επειδή έκεννη τόν άγάτησε για τήν Ήξιννάδα του κι' εκείνος για τήν ωμορφιά της, ή πλανεύτρα ή 'Αγάτη θάμωσε τά μάτια τους. Κι' έτσι κανένα από τους δυό τους δεν έβλεπε πειά τīs τερατώδεις έλλείψεις τού άλλου. Ο Ρικέτος νόμιζε τήν άγατημένη του για τήν πού Ήξιννη κατέλλα τού κόσμου κι' ή 'Ηλιοπρόσωπη τόν έβλεπε σάν τόν πού λυγρό Ισπότη... Γι' αυτό...

"Αλλά γιατί να τους χακολώσουμε τώρα ; "Ας τούς άφήσουμε να ζήσουν αυτοί καλά κι' άς προσπαθήσουμε κι' ήμεις να ζήσουμε καλύτερα...

CLAUDE PERRAULT

Η ΖΩΗ ΚΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΑΕΛ ΚΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1406)

λάθ τόν άγνωστο κι' ύστερα τόνπατέρα του...

—Μπαμπά μπαμπά... ψιθύρισε με τās παγωμένα χείλη του.

Ο Σάντορ Ήξτησε σέ λίγο και τράβηξε για τó σχολείο μόνο του. Ο Μικαέλ άρχισε πάλι να κλαίη. Κι' ύστερα πήρε ένα μολύβι κι' άρχισε να γράφη.

"Υστερα ανέθηκε πάνω σ' ένα σκαμνί. Έδεσε τó σκονί στο γάντζο κι' έφτιαξε μιά θηλειά.

Έπειτα κατέθηκε. Κάρφωσε στο στήθος του ένα χαρτί κι' ανέθηκε πάλι πάνω στο σκαμνί.

Σ' έκεινο τó χαρτί είχε γράψει :

"Μαμά, δεν θέλω να πού είμαι βάρος περισσόρο... "Επειτα, τó φως δεν μίς φτάνει ποτέ... Σε φίλο, έγω, ο Μικαέλ Κίς, πού Ήξισε δέκα χρόνια και πέθανε στις 6 Αυγούστου 1934, στη Βουδαπέστη, στην Έβδομη πτωχεία, οδός Μαννάξ.

Κατόπιη πέρασε τήν θηλειά στο λαϊμό του, άπλωσε τó χέρι του κι' έσβυσε τó ηλεκτρικό, για να μη καιή άδικα κι' αναποδογύρισε με τó πόδι του τó σκαμνί...

Ο Μικαέλ Κίς κρεμάστηκε στόν άέρα, σφαδάζοντας.

Σέ λίγο όμως ήσυχασε και τó σπíti τότε βυθίστηκε σέ μιά νεκρική σιωπή.

Σ. ΖΕΡΖΕΛΥ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΑΡΤΙΝΕΣ ΟΔΑΙ ΚΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1407)

Μάλιστα. Ή γυναίκα μου φορούσε περσοίκα. Ή γυναίκα μου ήταν φαλακρή σάν αυγό !

Κι' εγώ τότε, μ' ένα προστατευτικό ύφους, χείρισμα αυτό τó γυαλιστερό κριάνο, στο όπαιο χραιοπούτα τήν άτυχία μου και παρακάλεσα τή γυναίκα μου να Ήναβάλλη τήν περσοίκα στη θέσι της...

Ο Λέιτνε, εκτός από αυτό τó βιβλίο του, πού είνε ένα είδος αύτου βιογραφίας έχει γράψει και μερικές κωμωδίες, ή όποίες ισημείωσαν μεγάλη επιτυχία στο Βερολίνο. Πρωτό είνε να πούμε ότι ο πρωταγωνιστής τους είνε πάντα ένας παχύσαρκος και κωμικοτραγικός Δόν Ζουάν !..

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΙΑΝΤΙΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΔΕΙΞΙΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Όσο περισσότερο αγαπάει μιά γυναίκα τόν άνδρα, τόσο τού αποφθάνει ή έλαττώματα... "Αλλά όσο περισσότερο αγαπάει ένας άνδρας μιά γυναίκα, τόσο τής μεγαλώνει τά έλαττώματα !

Αίκατερίνη Γκρήν

Συνήθος ο άνδρας δεν παντρεύεται, γιατί δεν θέλει. Ένώ ή γυναίκα γιατί δεν μπορεί !

Αλφ. Κάφκ

Ο Έρωσ άρέσει περισσότερο άπ' τó γάμο, άπαράλλατα έρωσ και τó παρμάδι μās άρέσει περισσότερο από μιά Ήρη ιστορία...

Αλ. Δουμάς

Ο Έρωσ είνε άρρώστο και φάρμακο μαζό. "Άλλοτε άρρωσταίνε τους υγιείς, και άλλοτε γαρτρεύε τους άρρώστους !

Αδαμάντιος Κοραής

Ή τιμωρία γι' αυτούς πού άγάτησαν πολύ τīs γυναίκες, είνε τά τīs... άγατούν πάντοτε !

Β. Ούγκο

Ή ειλικρίνεια της σεξόγυου όδηγεί συχνά τόν σεξόγο στόν ίδιο όρόμο της τιμής.

Αύρηλιανός Σχόλ

Ποιά ή διαφορά τών φειδιών από τīs γυναίκες ; ... "Απολύτιστα, τά φειδιά έχουν τó δηλητήριο στα δόντια τους, ενώ ή γυναίκες τó έχουν στή γλώσσα τους !

Σαυφόρ

Τό μεθυστικότερο ποτό για μιά γυναίκα, είνε ή κολακεία.

Αγ. Αύγουστίνος

Ο περιήμος ήρωσ Βιλλυγκρόγκ, για να διατηρή άκαμιά τήν καλλονή της έρωμένης του, τήν πόνιζε ταχτικά με άμια φειδιού !.. Μιά σταγόνα τέτοιου αίματος ύπαρχει στήν καλλονή κάθε γυναίκας... "Αλλά στήν καλλονή της Ήσθιας, ύπαρχουν δέκα τέτοιες σταγόνες !

Αρσέν Ούσσαι

Και ή πού έναρτηη γυναίκα θά βρή μιά μέρα τόν κατακτητή της. "Αλλά με τή διαφορά, δέσσει, ότι αυτός θά είνε ό... σεξόγός της και μένο ο σεξόγός της !

Ποίγκηψντ' Είν

Έχομει τóσες άξιώσεις, άπό τήν καμένη τή γυναίκα !.. Ή γυναίκα πρέπει να ύποστή τόν έρωτα, αυτή να ύποστή τούς πόνοσ του ποκετού, αυτή να φροντίση για τó σπίτι, αυτή ν' αναβήρη τά παιδιά ! Και κοντά σ' αυτά, πρέπει συγχρόνως να είνε κομψή, γλυκομίλητη, γοητευτική !..

Και όμως, άν και τά κατορθώνει όλα αυτά τά ήρόκλεια κατορθώματα τήν ονομάζουν «παιδένες» φίλων !

Ελισάβετ, βασίλισσα της Ρουμανίας

Έξοτες πού είνε ή γυναίκα !.. Είνε τó αδύνατο αυτό πλάσμα, πού Ήτημα είνε άν μορφή τών Ήξιννοχών δυό νυχτες συνέχεια σ' ένα γλέντι !.. Κι' όμως, γιά τόν άρροστο σεξόγο της, ή για τó άρροστο παιδί της, καθ'τα και Ήξιννάτεις στο προσέγαφό τους έβδομάδες δόκλιος !

Τερό πλάσμα είσαι, ο άγία γυναίκα !

Ζ. Α. ντέ Σεγκύρ

Ή καρδιά τών γυναικών είνε μιά λύρα τριχορδη : Ή μιά χορδή ψάλλει τόν Θεό και τόν Έρωτα, ή άλλη τó Χρήςμα και τή Δόξα και ή τρίτη τόν... Διάβολο !

Ντέ Σαλθαντέ

Λέγουν συχνά, ότι ή γυναίκες αγαπούν μάλλον τούς βλάκες !.. Δυσκολευόμμαι όμως να τó πιστέψω αυτό, γιατί είνε γνωστό πόσο μισούν τούς... σεξόγους τών !

Μπαλζάκ

Γιατί να μίν έρωτευθώ, Θεέ μου !.. Έσύ μās χάρισε τόν Έρωτα. Έσύ μās έδωδες τήν άγάτη !.. Γιατί λοιπόν να περιφρονησω αυτά τά ύψηλά δώρα Σου ;

Αβελάρδος

Πήν παραδοθούν ή γυναίκες άνδρουν σ' εκείνους πού τīs κάνουν να γελούν !.. Κι' όταν παραδοθούν, άνίχνουν σ' εκείνους πού τīs κάνουν να κλαίνε !

Ετιέν Ρεό

Και ή μαύρες, όπως και ή λευκές, στόν έρωτα, είνε ή ίδιες για μένα !.. Και τó κούδονο είνε μαύρο. Μετ όταν τó άνάγη ή φωτιά—φωτιά είνε κι' ή άγάτη— τότε φλογοκοκινύει σάν σάρκα Ήναμμένη !

Ασκληπιάδης